

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Min Søster har det mageligt

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Min Søster har det mageligt", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 65.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-workid65659/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Siel. Er det mig reent forladt?
Jes. - - - Ja vist, min Skat!

2.

Siel. Hvad Hiertet er bedrageligt!
Jes. - - - Beklageligt!
36 *Siel.* Naar faaer min Aand bestandig Roe?
Jes. - - - Først mandig troe.
Siel. O! giem min Siel. *Jes.* Ja vel.
Siel. Min Klippes Rif er pile-frie
Jes. - - - At hvile i.
Siel. Ja JESU! slut mig der dog ind.
Jes. - - - Mod Vær og Vind.
Siel. Og lad mig aldrig komme ud.
Jes. - - - Nej, fromme Brud!

Nr. 311. - XXVIII.

Samtale imellem JEstint og Martha.

Min Søster har det mageligt.
Jes. - - - Behageligt.
Marth. Hun har sig sadt saa troelig ned.

Nr. 310 — XXVII. 2, 10: *Og lad mig aldrig komme ud!* *Og lad mig aldrig ud,* forslag af Hans Brix (Analysen og Problemer 1, 1933, s. 324) under hensyn til, at Unionen i ovrigt har en fod mere end de tilsvarende linier i v. 1 og i alle versene i nr. 311. Det er dog næppe afgørende, da v. 2 også på et andet punkt afgiver fra disse vers, nemlig ved at have 2 linier (replicker) mindre.

2, 1: *hænd* hvor, — 2, 6: *min Klippes Rif!* Hjlp. 2, 14, hvor bruden i gamle oversættelser kaldes »min due i klippens rif (s; kloft). Dette blev forstabet om beskyttelse hos Jesus; det er ham, der er mit Klippe, jfr. ur. 239, 17, 1; Es. 26, 4; 1. kör. 10, 4, og klippens *Rif* betyder sikkerri hans sår, hvori den angstede sjæl bækkes at finde ly, jfr. ur. 229, 5, 1-4. *pile-frie* utilgængelig for pilskud, vel med tanken på den ondes gloende píes, Et. 6, 18. — 2, 7: *at* til at.

Nr. 311 — XXVIII. Original. Grundlaget er Lk. 10, 38-42: fortællingen om Martha og Maria (veet er ickeident). Både i form og indhold er digtet nærmest beslægtet med det foregående. Martha fremtræder som den virksomme, vedsligt opsigtes humoder, tilheds med sig selv og hister imod systeren. Jesu korte ord falder med stille, magtfuld alvor, blaaudet et stenk af iren. Jfr. Hans Brix, Analysen og Problemer 1, 1933, s. 321. — 1, 2: *behageligt*) vel sagt let spørgende eller måske med betydning: »Det er mig til behag», jfr. 1. Mos. 4, 7: »Dersom du gør godt, da er du behageligt» (1647). — 1, 3: Ved ordet *troetlig* (a: trofast udholdende) får Marthas replik her en skarpere spidighed end den i l. 1.

Jes. - - - Til Relighed.
Marth. Jeg Byrden har. Jes. Ja svar.
Marth. Sit Kald man dog bør forestaae.
Jes. - - - Gør saare faa.
Marth. Ja Søster gør mig lidet Skiel,
Jes. - - - Agt Tiden vel.
Marth. Nu Alting at forrette faldt.
Jes. - - - Er dette alt?
Marth. Jeg lidet Hierde-Sting.
Jes. - - - Af mange Ting.

2.

37

Marth. Hvad fandt da hun med Haand paa Skjød?
Jes. - - - Min Aand saa spid.
Marth. Jeg og, naar alting lykkes mig.
Jes. - - - Saas tykkes dig.
Marth. Du taler reent. Jes. Velmøent.
Marth. Hvad gør da hun? jeg plejer dig.
Jes. - - - Hun ejer mig.
Marth. Du elsker jo veldædig Haand?
Jes. - - - Og nedrig Aand.
Marth. Men jeg seer, hvor jeg faaer det fra.

Nr. 311 — XXVIII, 2, 8; *veldædig*, veldædig, forslag af Hans Brix (afm. skr., s. 324)
for at få rim på det efterfølgende nedrig.

I, 4: *Relighed*] det store andelige gode, se nr. 184: *Roe er sielens beste skunt.* —
I, 6: *svar*, tung. Når Jesus siger: *Ja svar*, skal det næppe forsids ironisk om, at
der er i Marthas indbildning, byrden er så tung; meningen er sikkert, at hun
som verdsligt sindet burer på en tungere byrde, end hun selv ved. — I, 6-7:
Marthus ønsker ikke et religiøst synspunkt for sin travlhed (*sit Kald*), men ønskes
her med misbilligelse af Jesus; kun for *saare faa* en kældet en virkelighed. — I, 8:
Med *ja* tager Martha Jesu bemærkning til indhug; og anvender den mod Maria,
som kun i ringe grad gør ret og skål over for hende, nemlig ved at opfylde sine
pligter. — I, 10: Jesu ord om at agte på tiden afsparer Martha med, at det
netop nu var tiden til at få alting ordnet. — I, 11-13: På spørgsmålet, om da
dette — det huslige — er ølt, bliver hun svært skyldig og hryder blot ud i en
beklægelse over, hvor svært det er vor hørlæ: *Jeg lidet Hierde-Sting*. Men Jesu
ord: *af mange Ting* mener, at den suverne, hun især, netop kommer af de mange
ting, som har magten over hende; såd. bekymrer dig og forvirres med mange
tinge, Lk 10, 41. — 2, 1: *hun* Maria, — 2, 3: Når Martha ser sin gerning lykkes,
menet hun også at kunne føle Anden. — 2, 5: *reent* rent ud. — 2, 6: *plejer dig*;
sorger for dig. — 2, 8: *veldædig*] gavnmid, om Marthas gæstfrihed. — 2, 9: *nedrig*
ydmyg, jfr. nr. 10, 8, 1; Martha har jo helt tiden vist sig selvstifteds. — 2, 10:
seer, hvor jeg fauer det fra] sorger for at få skafiet det nødvendige til veje.

Jes. - - - Hvor gaaer det da?
Marth. Vi slider Tiden saa.

Jes. - Hvad følger paa?

3.

Marth. Jeg har, hvad jeg med Møje fik.

Jes. - - - Et Øjeblik.

Marth. Jeg samler og jeg glemmer det.

Jes. - - - Du glemmer et.

Marth. Giør jeg? o! nu. Jes. Ja, du.

Marth. Saa lad mig det da siges an.

Jes. - - Mit Riges Man.

Marth. Den Tale Hierret giver Stæd.

Jes. - - - Den bliver spid.

Marth. Nu har hun overvunden mig.

Jes. - - Og funden dig.

Marth. Ja valgt det beste Sted.

Jes. - - Gak du kun med.

1.

O vermaade fuld af Naade
Er, o GUD, dit store Navn.
Alle finde daglig Minde
Af din Godheds milde Favn.
Himlen, Jorden, Hav og Torden
Priser dig, hver Green og Torn.

Nr. 312. - XXIX. 1, 6; Komma efter dig er tilføjet i nærværende udgave.

2, 11: *Hvor* hvordan. — 2, 12: Hun indrømmer ørligt, at resultatet ikke er glemme-
rende. — 2, 13: *hvor* *siger* *paa?* nemlig når tiden er udrunden; hermed rejses
spørgsmålet om evigheden. — 3, 2: *et* Øjeblik, om livets korthed. — 3, 5: Ved
Jesu ord om, at hun glemmer en ting (Lk. 10, 42), vækker Martha; *at* *er* et
udbrud af angst. — 3, 6: *lod* *mig* *det* *siges* *om* *lad* *mig* få besked om, hvad det
er, jeg glemmer. — 3, 7: *Mari* mamma, 2. Mos. 16, 4-15, om sjælefude. — 3, 9: *den*
bliver *mid* nemlig når den har hjulpet dig til frælse. — 3, 10: *nu* *har* *hun* *over-*
vunden *mig*. Maria til ret. — 3, 11: *og* *funden* *dig* genyndet din kærlighed. —
3, 12: Jfr. Lk. 10, 42: «Maria har udvælt den gode parte.»

Nr. 312. - XXIX. Original. — 1, 3-4: *Minde* *af* *nogen*, der minder om.